

Priča Story

GALEBE MOJ *My Seagull*

Gordana Burica

E-mail: gordana@pfst.hr

Kroz toplu masliničku noć, nakon zvukova predivne „Monie“ P. Holma, začuo se je nježan i pomalo promukao glas hotelskog pjevača: „I našim galebovima želimo laku noć!“ Na plesnom platou, u polumraku subotnje večeri, započelo je nježno odvajanje zagrljenih parova. Nekoliko zgodnih muškaraca, držeći za ruke svoje odabranice, napuštalo je terasu. Bili su to šoltanski „galebovi“, umorni i sretni što su odradili svoj tjedni program. Još samo ova, slatka i naporna noć, pa dolazi nova smjena.

„Sve su moje ljubavi finile u jesen, s prvim kapima kiše...“, kaže pjesma. Do jeseni je trebalo odraditi još puno toga, proživjeti „sve što ti život pruža“. Doduše, naporno je bilo sve te aktivnosti ukomponirati u „normalan“ život. Uz poljske i građevinske poslove koje su ti „galebovi“ usporedno obavljali, puno „force“ trebalo je još i za strankinje. Njihova galebarenja nekada su započinjala tu u Maslinici, na plaži ili u hotelu, a ponekad se „profesionalno“ odlazilo u zračnu luku po sljedeću skupinu.

Hotelski bi ih zaposlenici obavijestili o dobnoj strukturi i bračnom statusu djevojaka koje su dolazile. Odlazili bi prvim „vaporom“, zalizane frizure, odjeveni u uske „rebatinke“ i pripijene majice, a na aerodromu bi glumili kako i oni putuju upravo u Maslinicu. Ukrcavali bi se s putnicama u „Privrednika“, ili u neki drugi turistički trabakul, i doplovili u čarobnu uvalu sa sedam otoka. Djevojkama prtljaga nije bila teška jer se tu „slučajno“ našlo nekoliko zgodnih, mišićavih mladića. Kada bi se onako umorne i izgubljene iskrcale na maloj masliničkoj rivi, zlatni bi im dečki do hotela ponijeli prtljagu. Ošamućene ugodnim društvom i ljepotom iz bajke koju su vidale samo na razglednicama, presretne bi čekale večer i blaženu noć.

Za to vrijeme naši bi junaci jurili na „motorićima“ doma, zaliti vrtal, iskrcati koji kamion građevnoga

materijala i večerati dobro i bogato jer treba snage za sljedeću noć.

Dobro bi im došlo i popiti koje sirovo jaje, to daje „kripost“, a i osnažuje glasnice jer radi ugođaja trebat će pjevati i svirati.

Uzalud su im brižne matere govorile da ne „gredu“ na strankinje, da će se „infetat“ i da će ih one „iščičat“. Izazov je bio jači. Uz te djevojke sa Zapada, onako depilirane i mirisne, koje su davno apsolvirale kontracepciju, oni su se osjećali kao kraljevi. Ne kao kraljevi ulice, nego kao kraljevi ljeta, ljepote, ljubavi. Sve te djevojke bile su toliko različite od naših cura, koje su grčevito držale stisnuta koljena i čiji te brat ili rođak uvijek mogao „izbubetat“. S njima im je dolazio ne samo miris žene nego i miris svijeta, nešto što bi im moglo jednog dana pomoći da ostave brdoviti Balkan, ono „strganje“ vinograda, rad na uljari i beskonačno sterilne šoltanske noći.

Nakon završene hotelske večere, oni bi nonšalantno ušetali u hotelski restoran i, ako već na putu do Šolte nisu odabrali novu djevojku, stali bi malo sa strane i odabirali plijen.

„Ja ću onu plavu, duge kose!“ „Dobro, meni može bilo koja ča je grubja, meni je draža, tako će više poludit za menom!“ Počele bi se bacati „očade“, značajni pogledi, a ponekad bi se i piće platilo. Nakon toga slijedio je odlazak do mula, gitara i pjesma. Djevojke bi se sve više približavale, a ona koja je bila najbliža sviraču, najčešće bi bila i najljepša. Mještani bi bili ljubomorni, ali tko im je kriv da su bili „smotani“ i da su im momci iz drugih sela „s peruna“ odnijeli ulov.

Kada bi se „cvrčak“ umorio svirajući i pjevajući, došlo bi vrijeme da se naplati trud. Gitara se je ostavljala u hotelu ili bi se skrila u „bušak“ a njihove vješte ruke nastavljale bi dugo u noć svirati na drugim „instrumentima“. Djevojke, omamljene mirisom mora

i mirisom znoja svojih junaka, te mjesečinom koju će uskoro zamijeniti jutarnje rumenilo, bile su spremne na sve. Ako nisu bile same u sobi, šetnica prema Šešuli bila je njihova, a svaka škrapa na tom potezu, kad bi pričati znala, ispričala bi puno nježnosti i obećanja, zakletvi i odanosti na svim jezicima; kod nekih bolje izgovorenih, a kod nekih tek tako udrobljenih. Iako naše „galebove“ nije „umelo“ previsoko obrazovanje, oni su ispekli svoj zanat do savršenstva.

Bezbroj tih cura bile su im prolazna avantura, iako su, odvajajući se na splitskom aerodromu, kroz suzama okupano pregradno staklo prije polijetanja, sve mislile da će se ponovno vratiti jer su na Šolti srele ljubav svoga života. One koje bi se vratile zimi, imale su šanse postati nešto više.

Zgranuti roditelji nisu se mogli pomiriti s tim kamo im djeca srljaju, ali oni su već bili stvorili svoju buduću

viziju. Umorni od galebarenja, poneki i bez završene škole, htjeli su što prije otići na Zapad, a zaljubljene strankinje bile su idealna odskočna daska.

Ponekad i bez znanja roditelja, odlazili su tamo daleko i započinjali život, drugačiji od mukotrpnog druženja s motikom i tovarom.

Kad su godine prošle i kad su s njima počela doma dolaziti djeca, koja baš i ne znaju hrvatski, u svojim šetnjama prema Šešuli, sjetno gledajući svaku škrapu, znali bi se prisjetiti: „Ovde sam gleda Velikog medvida sa Helgom, onamo sam sluša more sa Rozmari, tamo me je plaćuć, za ruke držala jedna...“

A more između Stipanske i Saskinje, između Radule i Balkuna, šuti, šuti, šuti i nikad neće ispričati o tome koliko su „galebovi“ pridonijeli razvoju našega turizma i dobrobiti Lijepe Naše.

Rukopis primljen: 30. 12. 2009.

